

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/93/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6110218575
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6110218575.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcov: 1/ X. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v F. F., L. č. XXXX/XX, a 2/ Y. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v F. F., L. č. XXXX/XX, obidvaja zastúpení JUDr. Jánom Vinarčíkom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Pod Rybou č. 5, proti žalovanému R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo U., L. N. č. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Petrom Púchovským, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského č. 3, o zaplatenie 417,40 € z titulu náhrady škody a o zaplatenie 33.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 10C/116/2010-280 zo dňa 10.11.2016, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Odvolanie žalobkyne 1/ o d m i e t a ako podané oneskorene.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) vo vzťahu k žalobcovi 2/ p o t v r d z u j e.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (druhý výrok) m e n í tak, že žalobcovia 1/ a 2/ sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu.

Žalobcovia 1/ a 2/ sú p o v i n n í spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov o zaplatenie sumy 417,40 € z titulu náhrady škody a o zaplatenie sumy 33.000,- € z titulu nemajetkovej ujmy (prvý výrok) a žalovanému priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (druhý výrok); súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nezodpovedá za majetkovú škodu ani nemajetkovú ujmu žalobcov, pretože ako vodič motorového vozidla nezavinil dopravnú nehodu zo dňa 03.10.2009, pri ktorej došlo k poškodeniu bicykla zn. Merida a v dôsledku ktorej aj k úmrtiu manžela žalobkyne 1/ a otca žalobcu 2/; pri rozhodovaní vychádzal z výsledkov viacerých znaleckých posudkov, podľa ktorých konkrétny priebeh dopravnej nehody ani jej vinníka nemožno s istotou určiť; nárok na náhradu nemajetkovej ujmy považoval navyše za premlčaný v trojročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť dňa 14.12.2009 a tento nárok bol na súde uplatnený až dňa 26.01.2016; súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na

ustanovenia § 420 ods. 1 a 3, § 11, § 13 ods. 2, § 100 ods. 1, 2 a 3 a § 101 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie zo dňa 08.02.2017 (č.l. 285-287 spisu). Nesúhlasili s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie vo vzťahu k otázke preukázania zavinenia žalovaného na vzniku dopravnej nehody dňa 03.10.2009 ani s právnym posúdením veci ohľadne premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy; súdu prvej inštancie navyše vyčítali viaceré procesné pochybenia, ktoré viedli k porušeniu ich práva na spravodlivý proces; domáhali sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázali najmä na závery podaných znaleckých posudkov, ktoré nevylúčili zodpovednosť, resp. spoluzodpovednosť žalovaného za zavinenie dopravnej nehody a ani z jedného znaleckého posudku nevyplýva, že dopravnú nehodu zaviniť poškodený; jeden z znaleckých posudkov konštatoval porušenie dopravných predpisov zo strany žalovaného ako dôvod dopravnej nehody, s čím sa súd náležitým spôsobom nevysporiadal; napadnutý rozsudok považovali z hľadiska doposiaľ predložených dôkazov, vykonaného dokazovania a jeho hodnotenia za predčasný, nezákonný a nespravodlivý, pretože súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktoré upravujú postup súdu pri vykonávaní a hodnotení predložených vykonaných dôkazov; vyjadrili názor, že súd prvej inštancie nerešpektoval ustálenú rozhodovaciu prax, pretože sa odklonil od rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová C-22/12 a tiež vo veci Drozdovs C-277/12; nesúhlasili ani so zamietnutím žaloby z dôvodu premlčania žalovaného nároku a trvali na tom, že podaná žaloba na náhradu majetkovej a nemajetkovej škody bola dôvodná a náležitá a podaná v zákonom stanovenej lehote, preto jej mal súd vyhovieť, nakoľko v žiadnom prípade nedošlo a nemohlo dôjsť k premlčaniu žalovaného nároku a nebol ani dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu vylúčenia zodpovednosti žalovaného za zavinenie dopravnej nehody; vo vzťahu k premlčaniu poukázali na ustanovenie § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kde zdôraznili, že objektívna premlčacia doba neplynie v prípade škody na zdraví a súčasne jedným z predpokladov začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby je vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá s tým, že pri posudzovaní otázky, kedy sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá, treba vychádzať z preukázanej skutočnej vedomosti poškodeného o týchto skutočnostiach; vyjadrili názor, že až z dôkazov získaných z rekonštrukcie dopravnej nehody na mieste samom, ktorú súd vykoná za prítomnosti súdnych znalcov, bude možné určiť, kto dopravnú nehodu zaviniť, teda kto je škodcom a kto za na následky vzniknuté v dôsledku dopravnej nehody zodpovedá; ďalej vyjadrili názor, že vzhľadom na výsledky vyšetrovania v trestnom konaní, ako aj doposiaľ vykonaného dokazovania, premlčacia doba na nárok uplatnený žalobou nezačala plynúť a ani nemohla začať plynúť z dôvodu, že doposiaľ nemajú preukázanú skutočnú vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá, ak to je povinný túto škodu nahradiť; namietali skutočnosť, že súd aplikoval pri rozhodovaní ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka a nie § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; poukázali aj na nedostatky v postupe súdu, keď súd uložil ich predchádzajúcemu právnenému zástupcovi povinnosť písomne sa vyjadriť k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného a jeho následným vylúčením zo zastupovania mu znemožnil túto povinnosť splniť; tiež poukázali na to, že na pojednávanie dňa 10.11.2016 sa žalobca 2/ dostavil po omeškaní v trvaní „pár minút“ v dôsledku problému so zaparkovaním vozidla pred budovou súdu, po vstupe do budovy súdu boli žalovaný a jeho právny zástupca stále prítomní pred dverami pojednávacej miestnosti, po vstupe do pojednávacej miestnosti mu však sudca oznámil, že vo veci už rozhodol a jeho požiadavku, na vykonanie pojednávania z dôvodu, že žalovaný a jeho právny zástupca sú stále prítomní a tiež z dôvodu, že omeškanie bolo len „pár minút“ sudca bez náležitého odôvodnenia odmietol a vykázal ich z pojednávacej miestnosti; v tomto postupe súdu videli odmietnutie súdnej ochrany a uvedený postup považovali za neštandardný a neobvyklý, pretože podľa ich názoru súdu nič nebránilo, aby pojednávanie otvoril a umožnil im uplatniť svoje práva; na záver odvolania poukázali aj na skutočnosť, že predmetná poisťovňa udalosť je v poisťovni stále aktuálna a riešená a zo strany poisťovne doposiaľ nebola uzatvorená a poisťovňa má záujem nahradiť spôsobenú škodu.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 27.02.2017 (č.l. 307 spisu) k odvolaniu žalobcov prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že napadnutý rozsudok je vecne správny; v prvom rade poukázal na to, že žalobkyňa 1/ prevzala napadnutý rozsudok dňa 12.01.2017, lehota na podanie odvolania jej začala plynúť dňa 13.01.2017 a uplynula dňa 27.01.2017, odvolanie podané právnym zástupcom

žalobkyne 1/ bolo súdu doručené dňa 09.02.2017 s tým, že na poštovú prepravu bolo podané dňa 08.02.2017; vyjadril názor, že žalobkyňa 1/ nepodala odvolanie včas; nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že „v tomto konaní si uplatňujú náhradu škody ako pozostalí po manželovi, resp. otcovi, ktorý zomrel násilnou smrťou v dôsledku zranení, ktoré mu ako cyklistovi spôsobil žalovaný“, pretože v trestnom konaní a ani v prejednávanej spore nebolo preukázané, že by zavinil dopravnú nehodu; poukázal na to, že za účelom zistenia skutkového stavu veci vykonal súd dokazovanie znaleckým posudkom Ing. Q., odborným vyjadrením K. V., konfrontáciou týchto znalcov na pojednávaní a v neposlednom rade znaleckým posudkom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, pričom ani v jednom z posudkov nebol označený za osobu, ktorá zavinila dopravnú nehodu; návrh na doplnenie dokazovania vykonaním rekonštrukcie dopravnej nehody považoval za nedôvodný, pretože aj podľa záveru znaleckého ústavu by prípadná rekonštrukcia dopravnej nehody nevedla k iným záverom, než k akým dospel na základe vykonaných prvotných úkonov po dopravnej nehode a použití najnovších vedeckých poznatkov pri spracovaní posudku; zdôraznil, že žalobcovia navrhujú vykonať rekonštrukciu bez toho, aby uviedli, v čom by táto mala priniesť iné závery, než k akým dospeli znalci a znalecký ústav; nesúhlasil s tvrdením žalobcov, že „premlčacia doba na uplatnenie nároku nezačala plynúť a ani nemohla začať plynúť z dôvodu, že doposiaľ nemajú preukázanú skutočnú vedomosť o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá“, pretože pokiaľ takúto vedomosť žalobcovia nemajú, potom nevie prečo ho v žalobe označili ako žalovaného; vyjadril názor, že vo vzťahu k premlčaniu žalobcovia nerozlišujú medzi nárokom na náhradu škody a nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, v dôsledku čoho prezentujú k premlčaniu závery, ktoré nemajú oporu v Občianskom zákonníku; uzavrel, že vo vzťahu k premlčaniu súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a súčasne správne rozhodol na základe príslušných ustanovení hmotného práva; nesúhlasil ani s tvrdeniami žalobcov o porušení ich procesných práv, pretože povinnosť vyjadriť sa k vznesenej námietke premlčania uložil súd predchádzajúcemu právnomu zástupcovi žalobcov na pojednávaní dňa 19.04.2016 a to do tridsiatich dní, keď právny zástupca žalobcov túto povinnosť stanovenej lehote nespĺnil a nespĺnil ju ani do 26.08.2016, kedy súd vydal uznesenie o vylúčení právneho zástupcu zo zastupovania žalobcov, preto nie súd, ale predchádzajúci právny zástupca žalobcov nespĺnil svoju povinnosť ani po viac ako štyroch mesiacoch; nesúhlasil ani s tvrdením žalobcov o porušení zákona na pojednávaní dňa 10.11.2016; na toto pojednávanie sa žalobcovia nedostavili riadne a včas, boli splnené podmienky na vykonanie pojednávania v ich neprítomnosti, sudca o 09:00 hod. otvoril pojednávanie, vykonal ho v neprítomnosti žalobcov a nakoniec vyhlásil rozsudok; celý priebeh tohto pojednávania je zachytený v zápisnici o pojednávaní; pokiaľ žalobca 2/ prišiel po skončení pojednávania a vyhlásení rozsudku, súd nemohol vyhovieť jeho požiadavke na vykonanie pojednávania, ktoré už bolo vykonané; na základe uvedeného navrhol odmietnutie odvolania žalobkyne 1/ ako podaného oneskorene a potvrdenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k žalobcovi 2/.

2.3 Vyjadrenie žalovaného doručil súd prvej inštancie právnomu zástupcovi žalobcov dňa 06.03.2017 (č.l. 308 spisu) so stanovenou lehotou na vyjadrenie. Žalobcovia na výzvu súdu žiadnym spôsobom nereagovali.

2.4 Podľa § 382 C.s.p., ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

2.5 V priebehu odvolacieho konania vyzval odvolací súd uznesením č.k. 17Co/93/2017-313 zo dňa 20.12.2017 strany, aby sa do 10 dní od doručenia tohto uznesenia písomne vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 428 Občianskeho zákonníka a § 441 Občianskeho zákonníka v prejednávanej spore.

2.5.1 Dňa 16.01.2018 doručili žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu vyjadrenie zo dňa 16.01.2018 (č.l. 320 spisu), v ktorom uviedli, že s použitím uvedených ustanovení Občianskeho zákonníka v prejednávanej spore súhlasia.

2.5.2 Dňa 22.01.2018 doručil žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolaciemu súdu vyjadrenie zo dňa 22.01.2018 (č.l. 321 spisu), v ktorom uviedol, že s poukazom na závery znaleckých posudkov a výpovede znalcov bolo preukázané, že pri dopravnej nehode dňa 03.10.2009 došlo ku kolízii dvoch jednotopových vozidiel dvoch prevádzkovateľov dopravných prostriedkov; z uvedeného dôvodu preto podľa jeho názoru súd prvej inštancie nároky žalobcov neposudzoval podľa ustanovenia § 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 428 Občianskeho zákonníka;

nakoľko došlo k stretu prevádzky jednotopového motorového dopravného prostriedku s jednotopovým nemotorovým dopravným prostriedkom prichádza do úvahy posúdenie veci podľa ustanovenia § 431 Občianskeho zákonníka; vo vzťahu k zisteniu príčiny dopravnej nehody bolo vykonané rozsiahle znalecké dokazovanie, podľa záverov ktorého nebolo možné z technického hľadiska jednoznačne a nepochybne určiť, kto dopravnú nehodu zapríčinil, resp. aká bola miera spoluzavinenia účastníkov dopravnej nehody; nárok na náhradu škody spôsobenej stretom prevádzok sume 417,40 € si uplatnila žalobkyňa 1/, táto však proti rozsudku podala odvolanie oneskorene, a preto by odvolací súd mal jej odvolanie odmietnuť; nárok na nemajetkovú ujmu uplatnený žalobcom 2/ nebol týmto žalobcom nijako odôvodnený a na preukázanie tohto nároku žalobca 2/ nenavrhoval žiadne dokazovanie; s poukazom na ustálenú judikatúru súdov je nárok na nemajetkovú ujmu vyjadrením satisfakcie v oblasti nemateriálnych osobnostných práv, ktoré režimu premlčania nepodliehajú, jeho vyjadrenie v peniazoch však spôsobuje, že ide o osobnostné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje vo všeobecnej premlčacej dobe, ktorá začína plynúť nasledujúci deň po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv; v konkrétnom prípade premlčacia doba začala plynúť dňa 04.10.2009; z dôvodu, že žalobcovia rozšírili žalobu o priznanie nároku z titulu nemajetkovej ujmy sume 33.000,- € každému zvlášť po uplynutí zákonnej premlčacej doby, vzniesol námietku premlčania tohto nároku už v konaní pred súdom prvej inštancie; v ostatnom žalovaný poukázal na obsah podaného vyjadrenia k odvolaniu žalobcov.

2.5.3 Uvedené vyjadrenia doručil odvolací súd právnym zástupcom strán na vedomie dňa 25.01.2018 do elektronickej schránky (č.l. 327 spisu), resp. dňa 26.01.2018 prostredníctvom pošty (č.l. 324 spisu).

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Konanie v prejednávanej spore začalo pred 30.06.2016. Dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok; podľa § 470 ods. 1 C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti; podľa § 470 ods. 2 C.s.p., právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované; ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

4.2 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a odvolanie žalobkyne 1/ podľa § 386 písm. a) C.s.p. odmietol ako podané oneskorene a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) vo vzťahu k žalobcovi 2/ podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.3 Podľa § 386 písm. a) C.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene.

4.4 Žalobkyňa 1/ podala odvolanie proti napadnutému rozsudku oneskorene; podľa § 362 ods. 1 prvá veta C.s.p., odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje; súd prvej inštancie doručil napadnutý rozsudok žalobkyňi 1/ do vlastných rúk dňa 12.01.2017 prostredníctvom pošty (č.l. 284 spisu); v čase doručovania napadnutého rozsudku nebola žalobkyňa 1/ zastúpená právnym zástupcom, ktorému udelila splnomocnenie na zastupovanie v prejednávanej spore až dňa 03.02.2017; lehota na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku tak podľa § 121 ods. 2 C.s.p. začala žalobkyňi 1/ plynúť dňa 13.01.2017 a jej posledný deň pripadol na sobotu dňa 28.01.2017, preto sa posledným dňom lehoty na podanie odvolania podľa § 121 ods. 4 C.s.p. stal najbližší nasledujúci pracovný deň, t.j. pondelok dňa 30.01.2017; žalobkyňa 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručila odvolanie proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie dňa 09.02.2017 (č.l. 285 spisu), ktoré odovzdala pošte dňa 08.02.2017; na zachovanie lehoty na podanie odvolania je potrebné odvolanie najneskôr v posledný deň lehoty doručiť súdu alebo odovzdať orgánu,

ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 121 ods. 5 C.s.p.); z poučenia o odvolaní napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie žalobkyňu 1/ riadne a správne poučil o lehote na podanie odvolania proti rozsudku (§ 362 ods. 3 C.s.p.) ako aj o súde príslušnom na podanie odvolania (§ 362 ods. 4 C.s.p.); nakoľko medzi žalobcami ide z hľadiska predmetu konania o samostatné procesné spoločenstvo (§ 76 C.s.p.), lehota na podanie odvolania plynie každému zo žalobcov samostatne; z tohto dôvodu nemala na posúdenie včasnosti odvolania žalobkyne 1/ žiadny vplyv skutočnosť, že žalobca 2/ podal odvolanie proti napadnutému rozsudku včas; odvolací súd preto odvolanie žalobkyne 1/ proti napadnutému rozsudku podľa § 386 písm. a) C.s.p. odmietol ako podané oneskorene.

4.5 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.6.1 Odvolanie žalobcu 2/ nie je dôvodné. Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu 2/ ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby; preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a správne právne posúdil aj premlčanie uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

4.6.2 Pokiaľ žalobca 2/ v podanom odvolaní nesúhlasil s interpretáciou záverov podaných znaleckých posudkov zo strany súdu prvej inštancie, ide v tomto smere z jeho strany o odvolaciu námietku nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.); odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil; žalobca 2/ svoju odvolaciu argumentáciu založil na nesúhlase so záverom súdu prvej inštancie, že z podaných znaleckých posudkov nemožno vyvodiť zodpovednosť žalovaného za uplatnenú škodu; v tomto smere považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že pri zisťovaní skutkového deja dopravnej nehody možno znaleckým posudkom len potvrdiť alebo vyvrátiť tvrdenia sporových strán o priebehu skutkového deja dopravnej nehody, záver o tom, kto porušil právnu povinnosť a spôsobil škodu je však záverom právnym, o ktorom rozhoduje len súd a nie znalec; preto z hľadiska prejednávaného sporu podané znalecké posudky mali za cieľ primárne zodpovedať na otázku, či popis skutkového deja dopravnej nehody zo strany žalovaného ako jej priameho účastníka je technicky prijateľný alebo nie; z podaných znaleckých posudkov v žiadnom prípade nemožno vyvodiť zavinenie žalovaného na vzniku tvrdenej škody porušením právnej povinnosti; preto možno konštatovať, že skutkový dej dopravnej nehody zo dňa 03.10.2009 bol preukázaný výpoveďou žalovaného, podľa ktorej právny predchodca žalobcov (cyklista) náhle a nepredvídateľne vošiel do jazdnej dráhy žalovaného, keď technická prijateľnosť tejto výpovede vyplýva aj z podaných znaleckých posudkov; táto odvolacia námietka žalobcu 2/ preto nemôže byť dôvodná.

4.6.3 Pokiaľ žalobca 2/ v podanom odvolaní spochybňuje správnosť záverov súdu prvej inštancie o dôvodnosti vnesenej námietky premlčania uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, ide v tomto smere z jeho strany o odvolaciu námietku nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); posúdenie premlčania uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je však aj podľa odvolacieho súdu správne a súladné s ustálenou súdnou praxou; v prvom rade je potrebné uviesť, že žalobca 2/ sa mylí, keď argumentuje, že premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné posudzovať podľa ustanovenia § 106 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, pretože nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nemožno stotožňovať s nárokom na náhradu škody na zdraví; súdna prax dospela k záveru, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje; počiatok plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je viazaný na okamih, kedy došlo k neoprávnenému zásahu objektívne spôsobilému porušiť alebo ohroziť osobnostné práva fyzickej osoby; premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/194/2011 zo dňa 27.11.2012 uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 4/2014 ako R 58/2014, ale aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/278/2007 zo dňa 25.09.2008 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/265/2009 zo dňa 17.02.2011); posúdenie premlčania uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 100 ods. 1 a 2 v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka zo strany súdu prvej inštancie bolo preto správne; preto ak súd prvej inštancie nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnený na súde dňa 26.01.2016 vyhodnotil ako uplatnený po uplynutí trojročnej premlčacej doby, ktorá začala plynúť dňa 14.12.2009 (t.j. deň po úmrtí

právneho predchodcu žalobcov v dôsledku zranení utrpených pri dopravnej nehode zo dňa 03.10.2009) a námietku premlčania tohto nároku vznesenú žalovaným vyhodnotil ako dôvodnú, je právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie v tomto smere aj podľa odvolacieho súdu správne; ani táto odvolacia námietka žalobcu 2/ preto nemôže byť dôvodná.

4.6.4 Odvolací súd dospel k záveru o nesprávnosti právneho posúdenia veci len ohľadne nároku na náhradu majetkovej škody, pretože súd prvej inštancie vec posúdil výlučne podľa ustanovenia § 420 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu, kým správne mal zodpovednosť žalovaného za škodu ako prevádzkovateľa dopravného prostriedku posúdiť aj podľa § 427 a nasledujúce Občianskeho zákonníka o osobitnej zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (zodpovednosť za škodu spôsobenú motorovým vozidlom pri dopravnej nehode sa v prípade porušenia právnej povinnosti zo strany vodiča ustanovenej zákonom o premávke na pozemných komunikáciách riadi ustanovením § 420 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu a súčasne ustanovením § 427 Občianskeho zákonníka o zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov v prípade, že škoda vznikla v dôsledku prejavov osobitnej povahy prevádzky vozidla); tento nedostatok však odvolací súd napravil v odvolacom konaní postupom podľa § 382 C.s.p. a dospel k záveru, že nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k nároku na náhradu majetkovej škody nemalo vplyv na správnosť výroku napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby; pokiaľ ide o nárok žalobcov na náhradu škody z titulu poškodenia bicykla zn. Merida pri dopravnej nehode zo dňa 03.10.2009, z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v tom čase vlastníkom motocykla zn. Honda, ktorý viedol v čase dopravnej nehody, t.j. je na neho potrebné hľadieť ako na prevádzkovateľa motorového vozidla (§ 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka); zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla za škodu je založená na rozdielnych zákonných predpokladoch ako všeobecná zodpovednosť za škodu (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka); za účelom posúdenia zodpovednosti žalovaného za vzniknutú majetkovú škodu, resp. prípadného splnenia podmienok zbavenia sa zodpovednosti žalovaného za túto škodu bolo preto v zmysle zásady súd pozná právo (iura novit curia) na doposiaľ zistený skutkový stav potrebné aplikovať aj ustanovenia § 427 a nasledujúce Občianskeho zákonníka; v oboch prípadoch zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka ako aj podľa § 427 Občianskeho zákonníka sa (za predpokladu splnenia podmienok v ňom ustanovených) uplatní aj ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám; podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dospel k správne záveru o nesplnení zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka; podľa dokazovaním ustáleného skutkového deja dopravnej nehody zo dňa 03.10.2009 právny predchodca žalobcov (cyklista) ako účastník cestnej premávky náhle a nepredvídateľne vošiel do jazdnej dráhy žalovaného, ktorý viedol motocykel, keď technická prijateľnosť tohto skutkového deja vyplýva aj z podaných znaleckých posudkov; prípadné zavinené porušenie právnej povinnosti zo strany žalovaného bolo potrebné posudzovať aj s ohľadom na tzv. princíp obmedzenej dôvery v doprave, ktorého podstatou je predpoklad, že sa vodič pri premávke na pozemných komunikáciách môže spoliehať na to, že ostatní účastníci cestnej premávky budú dodržiavať pravidlá cestnej premávky, pokiaľ z konkrétnych okolností nebude vyplývať opak; podľa tohto princípu nie je možné po účastníkovi cestnej premávky spravodlivo požadovať, aby bez ďalšieho predpokladal všetky možné porušenia pravidiel cestnej premávky zo strany iných jej účastníkov vrátane chodcov; z dokazovania pred súdom prvej inštancie nevyplýval záver, že by právny predchodca žalobcov (cyklista) svoj zámer zmeniť smer jazdy dal akokoľvek najavo; žalovaného teda ako vodiča motocykla v okamihu vstupu cyklistu do súbežného jazdného pruhu nestíhala povinnosť prevziať na seba všetku zodpovednosť za dianie na vozovke a prispôbiť svoju jazdu najhoršiemu možnému scenáru (napr. výrazným znížením rýchlosti jazdy), keďže nič nenasvedčovalo, že by takýto scenár mohol nastať (v podobe náhle a nepredvídateľnej zmeny smeru jazdy zo strany cyklistu); takáto povinnosť nevyplýva ani z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. e) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom v čase dopravnej nehody, pretože zvýšená opatrnosť vodiča vo vzťahu k cyklistom nemôže predstavovať zodpovednosť za správanie cyklistu v rozpore s pravidlami cestnej premávky; zo strany žalovaného tak nemožno dospieť k záveru o porušení pravidiel cestnej premávky ako k tomu dospel aj policajný orgán, keď uznesením sp. zn. ČVS: ORP-145/DI-BB-2009 zo dňa 17.03.2010 zastavil trestné stíhanie pre prečin ublíženia na zdraví začaté po dopravnej nehode zo dňa 03.10.2009 lebo vyšetrovaním bolo zistené, že skutok nie je trestným činom a nebol dôvod vec postúpiť; pokiaľ aj v jednej z technického hľadiska do úvahy prichádzajúcich možností priebehu skutkového deja dopravnej nehody počítal znalecký ústav s vyššou ako povolenou

rýchlosťou žalovaného pri vedení motocykla, preukázanie tejto možnosti nevyplýva z dokazovania a navyše podľa záverov samotného znaleckého posudku by prekročenie povolenej rýchlosti zo strany žalovaného ani v uvedenom myšlienkovom pokuse nepredstavovalo príčinu vzniku dopravnej nehody a teda toto porušenie právnej povinnosti by nemohlo predstavovať jeden z predpokladov všeobecnej zodpovednosti žalovaného za škodu; ak žalovaný neporušil právnu povinnosť, ktorej porušenie by bolo príčinou vzniku škody, nemôže ani zodpovedať za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka; na druhej strane dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný nezodpovedá za škodu ani podľa § 427 a nasledujúce Občianskeho zákonníka; pri aplikácii uvedeného ustanovenia o objektívnej zodpovednosti nie je vylúčené použitie spoločných ustanovení o náhrade škody, ktoré sa vzťahujú ku všetkým typom zodpovednosti podľa Občianskeho zákonníka a medzi ktoré patrí aj citované ustanovenie § 441 Občianskeho zákonníka; ak bola škoda spôsobená výlučne konaním (zavinením) poškodeného, je úplne vylúčená zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla, a to nie z dôvodu zbavenia sa jeho zodpovednosti z tzv. liberačného dôvodu podľa § 428 druhá veta Občianskeho zákonníka, ale z dôvodu chýbajúcej príčinnej súvislosti medzi okolnosťou, za ktorú prevádzkovateľ motorového vozidla objektívne zodpovedá a vznikom ujmy na strane poškodeného; jazda motorového vozidla je typická pre cestnú premávku a je charakteristickou vlastnosťou cestnej premávky, t.j. je prejavom jej zvláštnej povahy; stret motorového vozidla s cyklistom, pri ktorom sa prejaví rýchlosť, hmotnosť a kinetická energia vozidla spôsobilá privodiť poškodenie zdravia je potom okolnosťou, ktorá má pôvod v prevádzke a zakladá zodpovednosť prevádzkovateľa motorového vozidla za škodu podľa § 427 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je naplnený tzv. liberačný dôvod uvedený v § 428 Občianskeho zákonníka alebo nie je účinok prevádzky vyvolaný konaním alebo opomenutím poškodeného cyklistu v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka; pokiaľ preto podľa vykonaného dokazovania pri dopravnej nehode zo dňa 03.10.2009 právny predchodca žalobcov (cyklista) ako účastník cestnej premávky náhle a nepredvídateľne vošiel do jazdnej dráhy žalovaného, ktorý viedol motocykel, je dôvodné takéto jeho konanie považovať za také, ktoré bolo v plnom rozsahu príčinou nepriaznivého účinku vyplývajúceho z prevádzky motorového vozidla (motocykla) na osobu cyklistu; zodpovednosti žalovaného za škodu tak nemožno založiť ani podľa ustanovenie § 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu 2/ správne ako nedôvodnú zamietol. Odvolací súd dodáva, že nakoľko jazda na bicykli nie je prevádzkou v zmysle § 427 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, nebolo možné na prejednávajúcu vec aplikovať ustanovenie § 431 Občianskeho zákonníka o strete prevádzok ako sa toho domáhal žalovaný.

4.6.5 Odvolací súd považuje za potrebné pre úplnosť uviesť, že pri rozhodovaní o zmene žaloby a pripustení pristúpenia žalobcu 2/ do konania nepostupoval súd prvej inštancie správne; z obsahu spisu vyplýva, že žalobou zo dňa 23.08.2010 sa žalobkyňa 1/ proti žalovanému domáhala zaplata sumy 417,40 € s príslušenstvom z titulu náhrady majetkovej škody; podaním zo dňa 26.01.2016 žalobkyňa navrhla pripustenie zmeny žaloby o zaplata sumy 33.000,- € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy ako aj pripustenie pristúpenia žalobcu 2/ do konania, pričom navrhovaný výrok rozhodnutia súdu vo veci samej (petit žaloby) formulovala v znení: „žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu majetkovej škody na bicykli vo výške 417,40 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 33.000,- €“; následne súd prvej inštancie uznesením č.k. 10C/116/2010-249 zo dňa 27.01.2016 pripustil pristúpenie žalobcu 2/ do konania (prvý výrok) a súčasne pripustil rozšírenie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 33.000,- € v zmysle písomného podania zo dňa 26.01.2016 (druhý výrok); súd prvej inštancie zmenu žaloby pripustil a pripustil aj pristúpenie žalobcu 2/ do konania, hoci z obsahu podania zo dňa 26.01.2016 nebolo zrejmé, čoho sa voči žalovanému domáha žalobca 2/ (ako jedna z podmienok pripustenia pristúpenia subjektu do konania); na pojednávaní dňa 19.04.2016 predchádzajúci zástupca žalobcov do zápisnice uviedol, že „žalobcovia žiadajú súd, aby uložil žalovanému povinnosť nahradiť im majetkovú škodu na bicykli v sume 417,40 € a nemajetkovú ujmu v sume 33.000,- €“; neurčitosť žaloby po pripustení jej zmeny a pristúpenia žalobcu 2/ do konania tým bola odstránená, pretože z obsahu prednesu bolo zrejmé, že každý so žalobcov sa voči žalovanému domáhal náhrady škody 417,40 € a nemajetkovej ujmy 33.000,- €; preto odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu 2/ aj vo vzťahu k zamietnutiu nároku na náhradu majetkovej škody a nie len vo vzťahu k zamietnutiu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

4.7 Odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti podaného odvolania žalobcu 2/ aj vo vzťahu k vytýkaným vadám konania zo strany súdu prvej inštancie; pokiaľ žalobca 2/ vytýkal súdu prvej inštancie, že nevykonal navrhnuté dokazovanie rekonštrukciou dopravnej nehody na mieste samom, v tomto smere odvolací súd udáva, že je len na zvážení súdu, ktoré z označených dôkazov vykoná a samotné nevykonanie dokazovania nemá samo osebe za následok porušenie práva strany na spravodlivý proces; odvolací súd sa stotožnil s postupom súdu prvej inštancie, pretože aj podľa odborného názoru jedného

zo znalcov by „tento vyšetrovací pokus situáciu neosvetlil“; podľa záveru ústavu súdneho inžinierstva ako znalca v podanom znaleckom posudku „neboli namieste dopravnej nehody zadokumentované žiadne také stopy, na základe ktorých by bolo možné presne ustáliť miesto zrážky, rýchlosť cyklistu a pohyb cyklistu pred zrážkou“, preto aj výsledok prípadnej rekonštrukcie by s vysokou pravdepodobnosťou predstavoval len popis priebehu nehody ako nej vypovedal samotný žalovaný, pričom interval technicky prijateľných priebehov dopravnej nehody bol zo strany ústavu súdneho inžinierstva dostatočne popísaný; pokiaľ žalobca 2/ v odvolaní namietal, že napadnutý rozsudok nerešpektuje rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová C-22/12 a tiež vo veci Drozdovs C-277/12, v tomto smere odvolací súd udáva, že uvedené rozhodnutia sa zaoberajú možnosťou náhrady nemajetkovej ujmy za zásah do osobnosti v dôsledku úmrtia blízkej osoby pri dopravnej nehode zo strany poisťovne z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, čo zjavne nie je prípad prejednávaneho sporu; ďalej pokiaľ žalobca 2/ v odvolaní namietal, že odvolaním predchádzajúceho splnomocneného zástupcu žalobcov pred jeho vyjadrením k vznesenej námietke premlčania išlo o nesprávny procesný postup súdu, odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, že sudcovská lehota na vyjadrenie splnomocnenému zástupcovi márne uplynula pred jeho odvolaním, preto v dôsledku jeho odvolania nemohlo dôjsť k zásahu do procesných práv žalobcov; nakoniec pokiaľ žalobca 2/ v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vykonal pojednávanie zo dňa 10.11.2016 v jeho neprítomnosti, odvolací súd konštatuje, že o priebehu konania pred súdom prvej inštancie môže usudzovať len z obsahu spisu (v prípade pojednávania osobitne zo zápisnice o pojednávaní, prípadne zvukového záznamu o jeho priebehu); v tomto smere odvolací súd z obsahu spisu zistil, že dňa 10.11.2016 súd prvej inštancie začal pojednávanie o 09:00 hod., zistil, že ani jeden zo žalobcov nie je prítomný, preto uznesením nariadil pojednávanie v ich neprítomnosti, vykonal dokazovanie a vyhlásil napadnutý rozsudok s tým, že zápisnica o pojednávaní bola skončená o 09:06 hod.; pokiaľ žalobca 2/ tvrdí, že sa následne dostavil do budovy súdu (pojednávacej miestnosti), nemožno súdu prvej inštancie vyčítať, že odmietol vykonať (zopakovať) pojednávanie v jeho prítomnosti, pretože vyhláseným rozsudkom bol už v tej chvíli viazaný (§ 219 ods. 4 C.s.p.); odvolací súd osobitne zdôrazňuje, že žalobca v podanom odvolaní osobitne nenamietal doručenie predvolania na predmetné pojednávanie, preto sa odvolací súd pri viazanosti dôvodmi odvolania touto skutočnosťou nezaoberal.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca 2/ podané odvolanie podľa obsahu odôvodnil tým, že v prejednávanom spore dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k premlčaniu uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy však považuje odvolací súd za správne; odvolací súd po postupe podľa § 382 C.s.p. dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku aj vo vzťahu k zamietnutiu uplatneného nároku na náhradu majetkovej škody (body 4.6.1 až 4.6.4 odôvodnenia). Odvolací súd nezistil ani žalobcom 2/ tvrdené vady konania a procesné pochybenia, ktoré by spôsobili nesprávnosť napadnutého rozsudku (bod 4.7 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) vo vzťahu k žalobcovi 2/ ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov

konania plne úspešnému žalovanému v plnom rozsahu; nakoľko však vo výroku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie nevyjadril ako majú žalovaní náhradu trov konania plniť, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok zmeniť a uložiť žalobcom 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (pozri aj bod 9 odôvodnenia). O samotnej výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, v spojení s článkom 4 základných princípov spolu s § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu; úspech žalovaného vo vzťahu k žalobcovi 2/ v odvolacom konaní je zrejмый zo skutočností potvrdenia napadnutého rozsudku a úspech žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi 1/ je odôvodnený skutočnosťou, že podaním odvolania proti napadnutému rozsudku oneskorene táto procesne zavinila jeho odmietnutie, ktoré najbližšie zodpovedá zavineniu na zastavení konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ktoré sa na rozhodnutí o nároku na trovy konania vo vzťahu k žalovanému prejaví rovnako ako neúspech žalobkyne 1/. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.). Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).